

32

"ยูณแจกวัง!"

เสียงหนึ่งเรียกแจกวังที่กำลังง่วงเหงาหาวนอนในเวลาพัก

"นี่ ยูณแจกวัง!"

เป็นเสียงของผู้หญิงซึ่งไม่คุ้นหน้า

"มีอะไร"

ผู้หญิงคนนั้นเดินตุ้มๆ มาตรงหน้า

"นายมีคนที่คบอยู่หรือยัง"

ดวงตาสีดำคู่นั้นดูจริงจังมาก

"นี่ ตาของเธอ...กลมโตจัง"

แจกวังขี้ตาแล้วพูดแบบไม่ได้คิดอะไร แต่ใบหน้าของผู้หญิงคนนั้นแดงก่ำ ความชิงชังโฉบเฉี่ยวเมื่อก็หายไปทันที

"คนที่คบอยู่หรือ ไม่มีนะ..."

แจกวังพูดแบบไม่ได้ใส่ใจพลางมองหน้าผู้หญิงคนนั้น

"เอ่อ...เอ่อ..."

ความกล้าหาญชาญชัยเมื่อก็มันหายไปไหนหมดนะ ผู้หญิงคนนั้นกำลังอ้าอึ้ง

ในความคิดของแจกวัง ผู้หญิงคนนี้ช่างกล้าหาญผิดกับเด็กต่างจังหวัดคนอื่น ๆ แต่เขาก็ฟุบหน้าลงกับโต๊ะอย่างไม่สนใจ ทันใดนั้นเธอก็สะกิดแขนเขา

"โธ้ย อะไรอีกล่ะ~!"

"ไม่ลองคบกับฉันดูเหรอ"

หลังจากตัดสินใจพูดออกไปแล้ว เธอก็ก้มหน้านิ่ง คำพูดของเธอทำให้เด็กคนอื่น ๆ ในห้องพากันตกใจและหันมามองแจกวังเป็นตาเดียว

จินอูกับดาฮยอนกลับเข้ามาในห้องพอดี ขณะนี้ทุกคนกำลังงุ่นงันกับสถานการณ์

"ว่าไงนะ"

"ว้าว~ สารภาพรักเธอเนี่ย"

ดาฮยอนกับจินอูจ้องมองแจกวังกับผู้หญิงคนนั้นอย่างสนใจ ส่วนเซจินที่เดินเข้ามาในห้องและได้ยินพอดีก็หยุดชะงัก "สารภาพรักบ้างอะไร! ฉันไม่สนใจหรอก กลับไปซะ" พอพูดถ้อยคำหยาบกระด้างจบ แจกวังก็ฟุบลงกับโต๊ะอีกครั้ง เซจินทำหน้าเครียด แต่เธอก็เดินไปนั่งที่ตัวเอง หยิบหนังสือขึ้นมาวางแล้วแกล้งทำเป็นไม่สนใจ

ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็รีบวิ่งออกไปจากห้องพร้อมกับน้ำตาที่ไหลริน จินอูกับดาฮยอนระเบิดเสียงหัวเราะที่กลั่นเอาไว้ทันที

"อะไรเนี่ย~ อึ้งไปเลย"

"อึ้งมาก! แกมีหัวใจรีเปล่า ตะคอกผู้หญิงต่อหน้าคนเยอะๆ อย่างนี้ได้เหรอ! ทำไมแกต้องทำให้ผู้หญิงเจ็บปวดด้วย"

พอจินอูพูดจบ แจกวังก็ทำหน้าครุ่นคิดเหมือนกับเพิ่งรู้ว่าการกระทำของตัวเองรุนแรงเกินไป จากนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นมองไปทางประตู

"ลู่ๆ ก็พรอดพรอดเข้ามาขอคบ แล้วคนบ้าที่ไหนจะไปคบด้วยล่ะ"

"ทำไมล่ะ~ ปกติแกก็ตอบตกลงนี่นา"

"ฉันไม่ได้บ้านะ จะให้คบกับผู้หญิงที่ไม่รู้จักได้ยังไง"
แจกวังตะโกนใส่จินอูอย่างโกรธๆ
แต่จินอูเดินไปนั่งที่ตัวเองโดยไม่พูดอะไรต่ออีก แจกวังจึงหันไปมอง
เซจินก่อนที่จะเริ่มคิดอะไรบางอย่าง

"อา...ฉันอายุจั่ง"

แจกวังมองเซจินพลางบ่นพึมพำ

แปลกจริงๆ

ถ้าเป็นเมื่อก่อนล่ะก็ เวลาผู้หญิงมาชอบแล้วขอคบ ปานนี้เขา
ตอบตกลงไปแล้ว

จินอูกับดาฮยอนมองแจกวังแล้วซุบซิบอะไรบางอย่าง

"แปลกมาก"

"ใช่ แปลกจริงๆ ดูหน้ามันสิ"

"โรงเรียนนี้ต้องทำลายตัวตนของมันไปแล้วแน่ๆ"

ดาฮยอนกับจินอูกระซิบกันเบาๆ เพราะกลัวว่าแจกวังจะได้ยิน
จากนั้นจินอูก็ตะโกนใส่แจกวัง

"ยู่นแจกวัง! อย่าเปลี่ยนไปมากนักสิ! มันไม่สนุกเลย!"

แจกวังลุกขึ้นไปลื้อคอกอจินอูทันที

"แค่ก! เฮ้ย! เดี่ยวก็ตายกันพอดี!"

"คนอย่างแกตายซะได้ก็ดี!"

เพื่อนๆ ในห้องจ้องมองภาพนั้นอย่างตกใจ

"ดา...ดาฮยอน...ดาฮยอน...ช่วย...ฉันหน่อยสิ!!!"

จินอูตะโกนออกไปอย่างติดขัด แต่ดาฮยอนกลับหันหน้าหนีอย่าง
ไม่สนใจ

เซจินที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะตัวเองมองภาพหยอกล้อกันของทั้งสอง แล้ว
ก็ยิ้มอย่างชอบอกชอบใจ

พอจินอูกับแจกวังสบตาเซจิน พวกเขาาก็เริ่มเล่นกันรุนแรงขึ้น

รอยยิ้มของเซจินทำให้จินอูกับแจกวังอารมณ์ดีขึ้นมา

มีแต่ชินยงคนเดียวเท่านั้นที่มองเขาทั้งสองและเซจินด้วยใบหน้า

น้ำกลั้ว

จากที่เห็น เซจินคิดว่าเขาทั้งสองกำลังเล่นให้ตัวเองดู เธอจึงแก้ง
ทำเป็นไม่รู้เรื่องและไม่สนใจ

ซินยอมมองเซจินแล้วหันไปสบตาดาศยอน

ดวงตาของดาศยอนกำลังเจาะลึกเข้าไปในหัวใจของเธอ

"ไฉ่-บ้า"

ซินยอมพูดแบบไม่มีเสียงแล้วละสายตามาที่หนังสือ

แต่ดวงตาของดาศยอนยังคงจับจ้องอยู่ที่ซินยอมไม่เปลี่ยนไปไหน

หลังจากเวลาพักกลางวันสิ้นสุดลง ดาศยอนกับจินอูก็กลับเข้ามา

ในห้องเรียนก่อน ส่วนแจก้วงแยกไปเข้าห้องน้ำ

ขณะที่จินอูกำลังคิดว่าจะอดทนกับการเรียนซึ่งกำลังจะเริ่มขึ้นใน
ช่วงบ่ายยังงั้นนั้น นักเรียนแปลกหน้าคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาเขา

"นายคืออิมจินอูรีเปล่า"

จินอูเงยหน้าขึ้นมองแล้วพยักหน้าแทนคำตอบ

นักเรียนคนนั้นจึงยื่นกระดาษเล็กๆ ให้จินอูแล้วพรวดพราดออกไป

จากห้อง

ดาศยอนเดินเข้ามานั่งข้างจินอูทันที

"อะไรนะ"

หลังจากเปิดกระดาษใบนั้นออกอ่าน จินอูก็หัวเราะในลำคอก่อนจะ
ส่งมันต่อให้ดาศยอน กระดาษใบนั้นมีข้อความเขียนเอาไว้ว่า 'พรุ่งนี้ตอน
พักกลางวัน เจอกันที่ดาดฟ้า'

33

"ไฉ่~~~ ขนลุกชูเลย!!"

ฮารูขึ้นไปนั่งบนรถแล้วพูดเกินจริง

"ทำไมเธอ"

แจก้วงเอาชนะความอยากรู้ อยากเห็นไม่ได้จึงจ้องฮารู

"ฮ่าๆๆๆๆๆ"

ฮารุหัวเราะแล้วจ้องหน้าจินอู

ท่าทางของฮารุทำให้ดาฮยอนกับแจกวังหันมามองจินอูเช่นกัน

"อะไรเหรอ"

"ฮ่าๆๆๆๆๆ"

แม้จะทำสายตางุนงง แต่ฮารุก็ยังคงเอาแต่หัวเราะร่วนจนจินอู
ต้องตะโกนต่อว่าออกมา

"ไอ้บ้า หัวเราะบ้าอะไรอยู่ได้คนเดียววะ!"

"พี่จินอูนี่ตีจริงๆ เลยนะ ฮอตจริงๆ~"

ฮารุส่งสายตาสีชมพูไปให้จินอู

แล้วฮารุก็พูดถึงสาเหตุที่ตัวเองหัวเราะไม่หยุด

"พวกพี่รู้จักพี่อาระไหม"

"อืม...อาระเหรอ"

อาระคือนักร้องหญิงที่เคยเปิดตัวเป็นวง แล้วก็แยกออกมาเป็น
ศิลปินเดี่ยว

"ทำไมเหรอ"

"ฮะๆๆๆๆๆๆๆ พี่อาระขอเบอร์พี่จินอูแหละ"

"อะไรนะ?!!!"

จินอู แจกวัง และดาฮยอนตะโกนขึ้นพร้อมกัน

ฮารุจึงพยักหน้าแล้วชูสองนิ้ว

"โหะๆๆ แล้วแกให้เบอร์โทรไปรีเปลา"

แจกวังถามอย่างขบใจ ฮารุจึงหัวเราะคิกๆ แล้วพยักหน้ารับ

"ไอ้พระเจ้า แกยอดมาก!"

ขณะที่แจกวังกับฮารุกำลังเรีงร่ากันอยู่นั้น จินอูก็เอาแต่เล่นเกมกด
ด้วยสีหน้าเหมือนไม่พอใจอะไรบางอย่าง

"เฮ้ย! แกไม่ตกใจบ้างเลยเหรอวะ อาระนะไว้ย!!!"

"อาระแล้วไง"

"ว่าไงนะ อาระนี่โคตรสวยเลยนะ...แกไม่สนใจเหรอ"

"สวยแล้วไง...ดูสมองกลวงยังไงไม่รู้...ฉันไม่ชอบ"

"เฮือก...พี่จินอู...พี่อาระเรียนเก่งนะ..."

"ยังไงก็เถอะ ฉันไม่ชอบผู้หญิงแบบนั้น"

"จริงเหรอ ฮีๆๆ งั้นโอนมาให้พี่นะน้อง"

แจกวังพูดพลางปาดน้ำลายที่ไหลออกมา จินอูจึงผลักเขาออกไป
อย่างรำคาญ

มีเพียงดาฮยอนเท่านั้นที่เอาแต่ยิ้มอยู่เงียบๆ

หลายวันต่อมา

ขณะที่พวกเขา กำลังนอนพักผ่อนร่างกายจากความอ่อนล้า เสียง
โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

เป็นเสียงโทรศัพท์มือถือของจिनอู

พวกเขาลืมตาขึ้นพร้อมกันทันที

"ฮัลโหล"

จिनอูรับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงงัวเงีย แต่ทางปลายสายไม่พูดอะไร

"ฮัลโหล พูดสิครับ"

จिनอูพูดออกไปอย่างรำคาญพลางหันไปส่งสัญญาณให้เพื่อนๆ เงียบ

"ใครครับ"

"เออ...อาระเองค่ะ"

อาระอายุมากกว่าจिनอูตั้งสี่ปี แต่เธอกลับพูดกับจिनอูด้วยถ้อยคำ

สุภาพ

"อา...ครับ..."

"ไม่ทราบว่...ฮารุบอกรียังคะ"

"ครับ..."

เสียงของอาระฟังดูเงินอายมาก

ทั้งสองคุยกันไม่กี่ประโยคก็วางสาย

"เฮ้ย ว่าไงบ้าง"

"ก็ไม่มีอะไร..."

แจกวังรีบถามก่อนเป็นคนแรก

แต่จินอูโน้มตัวไปด้านหลังเล็กน้อยแล้วปิดปากสนิท
ตอนแรกเขาทำเป็นไม่สนใจ บอกว่าไม่ชอบแบบนี้ แต่หลังจากที่
ได้คุยโทรศัพท์กันแล้ว ดูเหมือนว่าความสนใจของเขาจะเพิ่มขึ้นมา
เขาอาจจะรู้สึกดีที่อาระใช้คำพูดสุภาพกับตน ทั้งที่เขาอายุน้อยกว่า
เธอตั้งหลายปี

"พื้จินอู! เสียงพื้อาระเป็นไงบ้าง"

"อืม...ก็ดี"

"เฮ้ย~! ไหนบอกจะโอนอาระมาให้ฉันไงล่ะ"

"เฮ้ย! เรียกว่าอาระเฉยๆ ได้ไง เค้าเป็นพื้นะ"

"พื้เหรอ~ อาระเป็นพื้ตั้งแต่เมื่อไหร่"

"ตั้งแต่นี้ไปต้องเรียกเค้าว่าพื้ เข้าใจมั๊ย"

หลังจากนั้นจินอูก็นัดเจอกับอาระ

แม้จะเป็นช่วงที่ยุงๆ แต่จินอูก็โทรหาอาระทุกๆ ชั่วโมง ส่วนอาระ

ก็ส่งข้อความหาจินอูตลอดเวลาเช่นกัน

ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นอยู่ได้ไม่นาน ไม่ใช่เพราะว่ายุงหรือ

แต่เป็นเพราะความโด่งดังของอาระเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อเทียบกับ

กับพวกเขาต่างหาก

แม้จินอูจะลืมเหตุการณ์วันนั้นไปแล้ว แต่มันก็เป็นวันที่สร้างความ
เจ็บปวดให้ชีวิตเขาไม่น้อยเลยทีเดียว

วันนั้นเขาคิดถึงอาระตลอดทั้งวัน

หลังจากที่พวกเขาเพื่อนๆ เข้าไปในที่พักกันหมดแล้ว จินอูก็นั่งแท็กซี่
ออกมาคนเดียว เขาไม่ได้นัดอาระล่วงหน้าและไม่ได้โทรบอกก่อน

เขาหวังที่จะทำให้เธอประหลาดใจ พอถึงหน้าอพาร์ทเมนต์ เขา
ก็โทรหาเธอ

อาระปิดโทรศัพท์มือถือทำไมนะ

จินอูยังไม่อยากเข้าไปในห้อง จึงยืนลังเลอยู่หน้าประตู ทันใดนั้น
ประตูก็ถูกเปิดออก เสียงของผู้ชายดังออกมา จินอูรีบหาที่ซ่อนทันที

"บ้ายบายค่ะ วันนี้สนุกมากเลย"

อาระกำลังกล่าวล่ำลือใครบางคน
จินอูยืนหันหลังอยู่โดยที่รู้สึกหงุดหงิดใจไม่ดี เขาค่อยๆ หมุนตัวกลับ
มาช้าๆ

อาระกับใครบางคนกำลังจูบกันอย่างดูดีมี
แล้วจินอูก็จำได้ว่าผู้ชายคนนั้นคือดารารายาพยนตร์
ความรู้สึกถูกทรยศทำให้จินอูกัดฟันแน่น
เขาเดินไปอย่างไร้จุดหมายอยู่บนถนนยามค่ำคืนเป็นเวลานาน
พอตอนเช้ามีด เขาก็กลับถึงที่พัก

โชคคิที่พวกเขาคบกันแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ช่วงเวลาสั้นๆ นั้นก็
ทำให้เขาเจ็บปวดและทุกข์ทรมานมากจริงๆ

34

ชีอูลกำลังนอนหลับหรืออยู่บนแท็งก์น้ำที่คาดฟ้าของโรงเรียน
แล้วจู่ๆ ประตูคาดฟ้าก็ถูกเปิดออก จากนั้นกลุ่มนักเรียนปีสามก็
ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับไม้หน้าสามในมือ

ชีอูลสูดควันบุหรี่เข้าปอดอย่างไม่สนใจ
จากนั้นเสียงฝีเท้าที่เหมือนใครกำลังเดินขึ้นมาก็ดังขึ้น แล้วจินอู
กับแจกวงซึ่งอาศัยอยู่ที่บ้านของชีอูลก็โผล่เข้ามา

"โอ๊ย! เหนื่อยชิบเป๋งเลยวะ ทำไมคาดฟ้าต้องอยู่ชั้นบนสุดด้วยนะ?"

"แกนี่โง่จริงๆ คาดฟ้าก็ต้องอยู่ชั้นบนสุดสิ"

ขณะที่แจกวงกำลังรำคาญเสียงป่นของจินอูนั่นเอง ประตูคาดฟ้า
ก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง บัง! ดาฮยอนกับฮารุนั่นเอง

ทันทีที่ทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน บรรยากาศบนคาดฟ้าก็เปลี่ยนไป
กลุ่มนักเรียนทำหน้าที่บั้งแล้วเดินเข้ามาใกล้พวกเขา

"พวกแกเองหรือที่เขียนจดหมายไปทำฉัน"

พอพูดจบ จินอูก็บ้วนหมากฝรั่งที่อยู่ในปากออกไปตรงเท้าของ
นักเรียนคนหนึ่ง

"ได้ยินมาว่ามีนักเรียนย้ายเข้ามาใหม่...พวกรุ่นพี่ก็เลยอยากรับน้อง"
นักเลงคนหนึ่งพูดพลางแตกตื่นพวกเขาด้วยสายตา แต่จินอูดับบทันที

"ไอ้หมาบ้า เहांอยู่ได้"

กลุ่มนักเลงกระจายกันล้อมจินอู ฮารุ แจกวาง และดาฮยอน ส่วนซีอูลที่กำลังมองภาพนั้นอยู่ก็คิดในใจว่าตัวเองควรจะไปจากที่นี่ได้แล้ว แต่ขณะที่เขากำลังจะเปิดประตูคาดฟ้า หัวหน้านักเลงก็เรียกซีอูล

"ไอ้ะไอ้ ดูซิใครเอ่ย เจ้าสิงโตเขียวหูลุนั่นเอง! แกก็พวกเดียวกันนี่ ได้ยินว่าอยู่บ้านเดียวกันไม่ใช่หรือ"

ซีอูลพยายามจะเปิดประตูออกไป แต่พวกนักเลงผลักเขาให้เข้าไปรวมกลุ่มกับพวกจินอู

หัวหน้านักเลงรู้ได้ยังไงนะว่าพวกเขาอยู่บ้านหลังเดียวกัน แล้วมันก็พูดขึ้นอีก

"เลิกทำตัวเป็นไอ้ชื่อบื้อซะที เห็นแล้วขัดลูกตาวะ"

แม้จะพูดจาแตกตื่น แต่ซีอูลก็ไม่แสดงปฏิกิริยาตอบโต้เลยสักนิด หัวหน้านักเลงจึงหัวเราะดั่งขึ้นอีก

"พิษสงของอันซีอูลผู้สูงส่งหายไปไหนหมดนะ ตอนนี่ถึงเป็นได้แค่ไอ้กระจอกตัวหนึ่งเท่านั้น!"

หัวหน้านักเลงเคยกลัวการสบตากับซีอูล แต่ตอนนี้เขาตะโกนเสียงดังเพราะคิดว่าฝ่ายตัวเองมีคนเยอะกว่า

แม้สีหน้าของซีอูลจะบึ้งตึงเล็กน้อยกับคำพูดของหัวหน้านักเลง แต่เขาก็ไม่คิดที่จะตอบโต้ใดๆ

"ตอนนี้ฉันไม่ยอมามีเรื่อง...อย่าพูดจาหาเรื่องเลย"

"ไอ้ะไอ้?! นี่นะเหอรูลูกพี่ใหญ่ในสมัยก่อน นี่นะเหอรอ..."

หัวหน้านักเลงยกมือขึ้นจับแก้มซีอูล

ซีอูลหัวเราะเบาๆ ก่อนจะจ้องหัวหน้านักเลงด้วยสายตาน่ากลัว ทันใดนั้นบรรยากาศก็เริ่มเงียบงันและตึงเครียด

พวกนักเลงละสายตากรองกลุ่มของจินอูไปจับจ้องที่ซีอูลแทน จินอู

ฮารุ และดาฮยอนก็กำลังมองชีอุลกับหัวหน้านักเลงอยู่เช่นกัน ส่วนแจกวังเอาแขนทั้งสองข้างพาดรั้วพรางมองลงไปยังสนามกีฬา

ในหัวของชีอุลมีแต่เสียงของเซจินลอยวนเวียนอยู่ตลอดเวลา

'ต่อไปนี่ที่ชีอุลย่อมมีเรื่องชกต่อยอีกเลยนะคะ'

ชีอุลยิ้มหวานที่มุมปากก่อนจะหันไปพูดกับพวกนักเลง

"ตอนนี้ฉันไม่อยากมีเรื่องชกต่อย...เพราะฉะนั้นได้โปรดอย่าหาเรื่องกันเลยนะ"

"อดีตลูกพี่ใหญ่เขาพูดกันอย่างนี้นะหรือ ชีซลาดอะ"

เมื่อเห็นชีอุลไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ หัวหน้านักเลงจึงพูดหาเรื่องต่อ

"ไอ้อ่อนหัดเอ๊ย"

หัวหน้านักเลงคิดว่าคอเสื้อของชีอุล แต่ชีอุลกลับปิดมือนั้นออกแล้วหันหลังให้ ส่วนแจกวังที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ขยับตัวไปด้านข้างเล็กน้อยก่อนจะพูดโพล่งขึ้นมา

"จะเล่นละครให้ดูอีกนานมั๊ย เสียเวลาอะ"

ทันใดนั้นหนึ่งในพวกนักเลงก็เดินดุ่มๆ เข้ามาใกล้แจกวังพรางยกหมัดขึ้นเตรียมปล่อยออกไป พวกนักเลงที่เหลือจึงดึงเข้าไปหากลุ่มของจินอุทันที้

ตอนนั้นบนดาดฟ้ากำลังสับสนวุ่นวาย ชีอุลจึงพยายามที่จะเดินออกไปจากที่นี่ แต่หัวหน้านักเลงกลับจับไหล่ของเขาไว้แล้วตะโกนเสียงดัง

"ผู้หญิงที่ชื่อเซจินนะ เรามาแบ่งกันกินดีมั๊ย"

ทันทีที่หัวหน้านักเลงเอ่ยชื่อเซจิน กำปั้นของชีอุลก็ลอยออกไป

จินอุ ฮารุ และดาฮยอนหันมามองหน้ากัน ก่อนจะกระหน่ำปล่อยหมัดใส่พวกนักเลงอย่างไม่มียั้ง

35

ข่าวการทะเลาะบนบนดาดฟ้าแพร่สะพัดออกไป

ข่าวนี้กระจายไปทั่วทุกอาคารเรียน